

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

13 септември 2007 година*

По дело C-443/05 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 8 декември 2005 г.,

Common Market Fertilizers SA, установено в Брюксел (Белгия), за което се явяват г-н A. Sutton, barrister, и г-н N. Flandin, avocat,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н X. Lewis, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: френски.

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н С. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н J. Klučka,
г-н J. Makarczyk, г-н G. Arestis и г-н L. Bay Larsen (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 октомври 2006 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 март 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Common Market Fertilizers SA (наричано по-нататък „СМФ“) иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2005 г. по дело Common Market Fertilizers/Комисия (Т-134/03 и Т-135/03, Recueil, стр. II-3923, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което същият е отхвърлил жалбите му за отмяна на Решение С(2002) 5217 окончателен и Решение С(2002) 5218 окончателен на Комисията от 20 декември 2002 г. (наричани по-нататък „спорните решения“), с които е установено, че исканото от СМФ опрощаване на вносни сборове не е обосновано.

Правна уредба

- 2 Член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент (ЕО) № 3319/94 на Съвета от 22 декември 1994 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на разтвор на карбамиден амониев нитрат с произход от България и Полша, изнасян от дружества, различни от освободените от мита, и за окончателно събиране на сумите, обезпечени от временното мито (ОВ L 350, стр. 20), въвежда следното специфично антидъмпингово мито:

„За вноса, допуснат до свободно обращение, който не се фактурира пряко на вносителя, който не е свързан с някой от горепосочените износители или производители, намиращи се в Полша, се въвежда следното специфично мито:

за продукт с произход от Полша [...] удостоверен като произведен от Zakłady Azotowe Pulawy [...] специфично мито от 19 ECU за тон от продукта [...]“.
[неофициален превод]

- 3 Съгласно член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 година (ОВ L 311, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12, наричан по-нататък „Митническият кодекс“):

„1. Възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове се извършва и в случаи, различни от тези по членове 236, 237 и 238:

— които се определят съгласно процедурата на комитета,

— които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност [другаде в текста: „явна небрежност“] от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета. Възстановяването или опрощаването могат да подлежат на специални условия.

2. Възстановяването или опрощаването на сборове на основанията, посочени в параграф 1, се разрешава при подаване на молба във въпросното митническо учреждение [...].

4 Член 4 от Митническия кодекс гласи:

„За целите на настоящия кодекс се прилагат следните определения:

[...]

24. Процедура на комитета: процедурата, визирана или в членове 247 и 247а, или в членове 248 и 248а.“

5 Член 247 от Митническия кодекс предвижда:

„Необходимите мерки за прилагането на настоящия кодекс [...] се приемат в съответствие с процедурата за нормативно уреждане [другаде в текста: „процедура по регулиране“], визирана в член 247а, параграф 2 [...]“.

6 Съгласно член 247а от Митническия кодекс:

„1. Комисията получава съдействие от Комитета за Митническия кодекс, наричан по-долу „Комитета“.

2. В случаите, в които има позоваване на настоящия параграф, се прилагат членове 5 и 7 от Решение 1999/468/ЕО [на Съвета от 28 юни 1999 година за установяване на условията и реда за упражняване на изпълнителните правомощия, предоставени на Комисията (ОВ L 184, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 159, наричано по-нататък „решението относно комитологията“)] [...]

[...]

3. Комитетът приема свой процедурен правилник.“

7 Член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс има следното съдържание:

„1. Поканата, дневният ред, както и проектите за мерки, за които се иска становището на Комитета, и всички останали работни документи се изпращат от председателя на постоянните представителства и на членовете на Комитета в съответствие с член 14, параграф 2 по правило най-малко 14 календарни дни преди датата на събранието.

2. При спешни случаи и когато разглежданите мерки подлежат на незабавно прилагане, председателят може по искане на член на Комитета или по свой почин да съкрати срока за изпращане, предвиден в предходния параграф, до 5 календарни дни преди датата на събранието.

3. При особено спешни случаи председателят може да не спази сроковете по параграфи 1 и 2. Предложението за включване на въпрос в дневния ред, направено в хода на събранието, се приема с обикновено мнозинство от членовете на Комитета.“ [неофициален превод]

- 8 Член 905, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 1677/98 на Комисията от 29 юли 1998 година (ОВ L 212, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 11, стр. 23, наричан по-нататък „регламента за прилагане“) гласи:

„Когато решаващият митнически орган, пред който е представена молба за възстановяване или опрощаване съгласно член 239, параграф 2 от Кодекса, не е в състояние да отсъди въз основа на член 899, но молбата е придружена от доказателства, които могат да представляват особено положение, произтичащо от обстоятелства, при които заинтересованото лице не може да се обвини в опит за заблуда [другаде в текста: „недобросъвестно поведение“] или явна небрежност, държавата-членка, към която спада органът, препраща случая на Комисията, за да се реши по процедурата, установена в членове от 906 до 909.

С изключение на случаите, когато митническият орган, който взема решението, има основания за съмнение, той може да вземе решението по обратно изплащане [другаде в текста: „възстановяване“] или възстановяване [другаде в текста: „опрощаване“] на митни сборове за случаите, които счита, че изпълняват условията, определени в член 239, параграф 1 от Кодекса, при условие че въпросната сума за един субект във връзка с една или повече вносни или износни операции, но отнасяща се до едно и също особено положение, е по-малка от 50 000 ECU.

Понятието „заинтересовано лице“ се тълкува по същия начин, както в член 899.

Във всички останали случаи решаващият митнически орган отхвърля молбата.“

- 9 Съгласно член 906 от регламента за прилагане:

„В 15-дневен срок от получаването на случая, посочен в член 905, параграф 2, Комисията изпраща копие от него до държавите-членки.

Разглеждането на случая се включва възможно най-скоро в дневния ред за заседанието на Комитета, посочен в член 247 от Кодекса.“

- 10 След настъпване на фактите по настоящия случай член 906, втора алинея от регламента за прилагане е изменен с Регламент (ЕО) № 1335/2003 на Комисията от 25 юли 2003 година за изменение на Регламент № 2454/93 (ОВ L 187, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 16, стр. 13), както следва:

„Разглеждането на въпросния случай ще бъде включено при първа възможност в дневния ред за заседанието на групата експерти, предвидена в член 907.“

11 Член 906а от регламента за прилагане предвижда:

„Когато, на какъвто и да е етап от процедурата по реда на членове 906 и 907, Комисията възнамерява да приеме неблагоприятно решение за въпросното лице по разглеждания случай, тя предава в писмен вид възраженията си, като ги придружава с всички документи, довели до обосноваване на тези възражения. Засегнатото в този случай лице представя писмено позицията си пред Комисията в срок от един месец от датата, на която са изпратени възраженията. Когато лицето не изрази позиция в този срок се приема, че се отказало от правото си да изрази позиция.“

12 Член 907, първа алинея от регламента за прилагане гласи:

„След като се консултира с група експерти, съставена от представители на всички държави-членки, заседаващи в рамките на Комитета за разглеждане на въпросния случай, Комисията решава дали особеното положение, което се разглежда, дава основание за възстановяване или опрощаване.“

13 Съгласно член 5 от решението относно комитологията, озаглавен „Процедура по регулиране“:

„1. Комисията се подпомага от регулаторен комитет, съставен от представителите на държавите-членки и председателстван от представителя на Комисията.

2. Представителят на Комисията представя на комитета проект на мерките, които ще се вземат. Комитетът издава своето становище по проекта в рамките на срок, който може да бъде определен от председателя в зависимост от спешността на въпроса. Становището следва да се издаде с мнозинството, предвидено в член 205, параграф 2 [ЕО] в случай на решения, които Съветът е призван да приеме по предложение на Комисията. Гласовете на представителите на държавите-членки в рамките на комитета се претеглят по начин, определен в този член. Председателят не гласува.

3. Комисията, без да се засяга член 8, приема предвидените мерки, ако те са в съответствие със становището на комитета.

4. Ако предвидените мерки не са в съответствие със становището на комитета или ако не е предоставено становище, Комисията следва без отлагане да представи на Съвета предложение, отнасящо се до мерките, които ще се вземат, и да информира Европейския парламент.

[...]“.

Обстоятелства в основата на спора

- 14 СМФ е дружество, установено в Белгия, което упражнява дейност като търговец на едро на химически продукти, и по-специално на азотни разтвори (карбамид и амониев нитрат). Неговата група включва по-конкретно дружествата Rellmann GmbH (наричано по-нататък „Rellmann“), установено в Хамбург (Германия) дъщерно дружество, притежавано изцяло от СМФ, и Agro Baltic GmbH (наричано по-долу „Agro Baltic“), установено в Rostock (Германия) дъщерно дружество, притежавано изцяло от Rellmann. През 1989 г. СМФ придобива дружеството Champagne Fertilisants, което е негов данъчен представител за дейността му във Франция.

- 15 Полското предприятие Zakłady Azotowe Pulawy (наричано по-нататък „ZAP“) изнася продукти и ги продава на Agro Baltic. В рамките на групата на жалбоподателя Agro Baltic препродава продуктите на Rellmann, което на свой ред ги препродава на СМФ. За тези операции се издават съответните фактури.
- 16 Що се отнася до дело T-134/03, между март и септември 1997 г. Agro Baltic купува от ZAP три товара с разтвор на карбамиден амониев нитрат. Тези товари преминават през описания в предходната точка търговски канал.
- 17 Cogema е митнически агент, който е упълномощен да пусне продуктите в свободно обращение от името на Agro Baltic и да ги пусне в употреба от името на СМФ.
- 18 Така първоначално стоките са пуснати в свободно обращение от името на Agro Baltic с декларация EU0, към която са приложени фактурите, издадени от ZAP на Agro Baltic, и сертификатите EUR.1, които удостоверяват, че стоките са с полски произход. Стоките са поставени едновременно под режим на складиране, от който са извадени минути по-късно, за да бъдат пуснати в употреба от името на Champagne Fertilisants.
- 19 Що се отнася до дело T-135/03, Agro Baltic купува от ZAP товар през януари 1995 г., който след това преминава през търговския канал, описан в точка 15 от настоящото решение.
- 20 Agro Baltic упълномощава дружеството SCAC Rouen, митнически агент, да пусне продуктите в свободно обращение от името на Agro Baltic и да ги пусне в употреба от името на СМФ. За една и съща стока се подават две митнически

декларации за внос в едно и също митническо учреждение, като се посочват двама отделни получатели и така се разделя заплащането на митните сборове и на данъка върху добавената стойност.

- 21 SCAC Rouen използва опростена процедура за освобождаване от митница за пускането в свободно обращение и в употреба единствено от името на СМФ. За тази цел то подава декларация IM4 от името на СМФ, към която са приложени фактурата от Rellmann и сертификат EUR.1, удостоверяващ, че стоките са от полски произход.
- 22 По двете дела T-134/03 и T-135/03 компетентните френски власти първоначално приемат декларациите, допускат освобождаване от вносни митни сборове въз основа на сертификатите EUR.1 и не изискват заплащане на антидъмпингово мито.
- 23 При последваща проверка обаче те приемат, че спрямо всички товари е трябвало да се приложи специфичното мито от 19 ECU на тон, предвидено в член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94. Така според тях действителният вносител на стоките е СМФ, което не е получател на пряка фактура от ZAR, независимо че продуктите са удостоверени като произведени от последното.
- 24 По отношение на товарите, предмет на дело T-134/03, компетентните френски власти приемат, че междинното складиране на стоките представлява правна фикция предвид изключително кратката му продължителност и че СМФ вече е придобило стоките от трите операции още преди подаването на декларациите за пускането в свободно обращение от името на Agro Baltic. В резултат от това те облагат СМФ с митни сборове и такси в размер от 3 911 497 FRF (564 855 EUR).

- 25 Относно товарите, предмет на дело T-135/03, френските власти отбелязват, че е подадена само една декларация от името на СМФ за пускане в свободно обращение и в употреба. При тези условия те облагат СМФ с митни сборове и такси в размер на 840 271 FRF (128 098 EUR).
- 26 През ноември и декември 1999 г. СМФ подава до френската митническа администрация молби за опрощаване на митни сборове на основание член 239 от Митническия кодекс. На 14 февруари 2002 г. последната изпраща посочените молби на Комисията.
- 27 С писма от 9 и 10 септември 2002 г. Комисията съобщава на жалбоподателя, че смята да се произнесе с отрицателно решение по всяка от двете преписки.
- 28 През ноември 2002 г. групата експерти REM/REC се събира в рамките на отдела за възстановяване [на митни сборове] към Комитета за Митническия кодекс. Проведеното окончателно гласуване достига до следния резултат по двете преписки: „шест делегации гласуват в подкрепа на предложението на Комисията, четири делегации се въздържат от гласуване и пет делегации гласуват против предложението на Комисията“.
- 29 На 20 декември 2002 г. Комисията взема спорните решения, като приема, че е налице явна небрежност от страна на СМФ и че не съществува особено положение, и следователно не са изпълнени условията за прилагане на член 239 от Митническия кодекс. Тя съобщава тези решения на френската митническа администрация, която на 10 февруари 2003 г. ги изпраща на свой ред на СМФ.

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

30 С жалби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 18 април 2003 г. и вписани под номера Т-134/03 и Т-135/03, СМФ иска отмяна на спорните решения.

31 В подкрепа на своите жалби то изтъква три правни основания.

32 Първото правно основание, изведено от съществени процесуални нарушения и нарушение на правото на защита, е разделено на пет части:

— нарушение на член 7 ЕО и на член 5 от решението относно комитологията,

— нарушение на член 906, параграф 1 от регламента за прилагане,

— нарушение на член 4, параграф 1 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс,

— нарушение на член 3 от Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 година за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ 17, 1958 г., стр. 385/58; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 3),

— нарушение на правото на защита.

33 Второто правно основание, изведено от явна грешка в преценката при прилагането на член 239 от Митническият кодекс, включва три части:

— отказ на Комисията да признае съществуването на особено положение,

— липса на недобросъвестно поведение от страна на СМФ,

— отказ на Комисията да признае липсата на явна небрежност от страна на СМФ.

34 Третото основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране, предвидено в член 253 ЕО.

35 Дела Т-134/03 и Т-135/03 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

36 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля жалбите и осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

Искания на страните

37 СМФ моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да уважи исканията, направени в първоинстанционното производство,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски за производството по обжалване и за първоинстанционното производство.

38 Комисията моли Съда:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

39 СМФ изтъква четири правни основания за отмяна на обжалваното съдебно решение:

- непълно представяне на правната уредба,
- изопачаване на фактическата обстановка,

- неправилно тълкуване на понятието за съществено процесуално нарушение,

- неправилно прилагане на член 239 от Митническият кодекс.

По основанията, изведено от непълното представяне на правната уредба

Доводи на страните

- Доводи на жалбоподателя

⁴⁰ Като разделя правното основание на две части, жалбоподателят изтъква, че при представянето на правната уредба по делото Първоинстанционният съд не посочил:

- съображение 39 от Регламент № 3319/94, според което „[...] предвид наличието на различни канали за внос чрез дружества от трети страни се приема за необходимо да се въведе плаващо мито на равнище, позволяващо на производството на Общността да увеличи цените си до рентабилно равнище за вноса, фактуриран пряко от българските или полските производители, или от страни, изнасяли въпросния продукт през периода на разследване, и от друга страна, специфично мито, изчислявано върху една и съща основа за останалия внос, с цел да се избегне заобикалянето на антидъмпинговите мерки“, [неофициален превод]

— член 2 от решението относно комитологията, съгласно който:

„Изборът на процедурни правила за приемането на мерки за изпълнение следва да се ръководи от следните критерии:

- а) мерките по управление, като тези, които се отнасят до прилагането на Общата селскостопанска политика и Общата политика по рибарство или до изпълнението на програми със значително отражение върху бюджета, би трябвало да се приемат чрез използване на процедурата по управление;
- б) мерките от общ характер, насочени към прилагане на основни разпоредби на основни актове, включително мерки за защита на здравето или сигурността на хора, животни или растения, следва да се приемат чрез използване на процедурата по регулиране.

Когато основен акт предвижда, че някои неосновни разпоредби на акта могат да се съобразят или осъвременят чрез изпълнителни процедури, такива мерки следва да се приемат чрез използване на процедурата по регулиране.

- в) без да се засягат букви а) и б), процедурата по консултиране се използва във всеки случай, в който се счита за най-подходяща.“

⁴¹ Като не е взел предвид съображение 39 от Регламент № 3319/94, Първоинстанционният съд не е обвързал своето тълкуване на член 1, параграф 3, втора алинея от този регламент с посоченото съображение, както е следвало да

стори. Ако го бил направил, Първоинстанционният съд щял да достигне до извода, че при липса на действително заобикаляне на антидъмпинговото законодателство, какъвто бил конкретният случай, не трябвало да се налага специфично мито.

- 42 Като не посочил разпоредбата на член 2 от решението относно комитологията, която съдържа незадължителни критерии за избор на приложимите процедурни правила, Първоинстанционният съд неправилно приел в точка 55 от обжалваното съдебно решение, че процедурата по регулиране се прилагала само спрямо мерките от общ характер.

— Доводи на Комисията

- 43 Комисията счита, че позоваването на съображение 39 от Регламент № 3319/94 не е относимо към тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от този регламент, който предвижда специфично мито при кумулативното наличие на две обективни условия, а именно положение на непряко фактуриране и внос на продукт на ZAP.
- 44 Що се отнася до член 2 от решението относно комитологията, тя оспорва твърдението на СМЕ, според което Първоинстанционният съд приел, че процедурата по регулиране се прилагала само спрямо мерките от общ характер.

Съображения на Съда

- 45 Двете части на разглежданото правно основание, а следователно и самото правно основание, нямат самостоятелно съществуване.

- 46 Действително с тези две части, които на пръв поглед съдържат оплакване само относно формалния пропуск при излагането на правната уредба в обжалваното съдебно решение да се посочат съображение от регламент и член от решение, жалбоподателят всъщност поддържа, че тези разпоредби не са взети предвид от Първоинстанционния съд при тълкуването на приложимото право, тоест на етапа на правния анализ.
- 47 Впрочем, както посочва генералният адвокат в точка 41 от своето заключение, двете части на разглежданото основание са изтъкнати по-конкретно във връзка съответно с третото и четвъртото правно основание на жалбата, с които се оспорва самият правен анализ на Първоинстанционния съд.
- 48 Следователно същите се припокриват с него.
- 49 Ето защо те не следва да се разглеждат самостоятелно.

По правното основание, изведено от изопачаването на фактическата обстановка

Доводи на страните

— Доводи на жалбоподателя

- 50 СМГ поддържа, че в точки 14—28 от обжалваното съдебно решение, в които е изложена фактическата страна на делото, Първоинстанционният съд възприел напълно фиктивната правна конструкция на компетентните национални власти по отношение наличието на непряко фактуриране.

- 51 Това изложение било непълно и неправилно, поради което водело до изопачаване на фактите. Въз основа на него Първоинстанционният съд погрешно приел, че действително съществувало положение на непряко фактуриране и неправилно приложил член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94.

— Доводи на Комисията

- 52 Комисията смята, че посоченото правно основание, лишено от релевантност, е неотносимо.
- 53 Наистина съдебният спор между СМФ и Комисията нямал и дори не би могъл да има отношение към въпроса за действителната дължимост на митата. Той бил свързан единствено с въпроса дали са изпълнени условията за опрощаване на задължението.

Съображения на Съда

- 54 Обратно на твърдението на жалбоподателя, Първоинстанционният съд не се произнася по наличието на положение на непряко фактуриране в конкретния случай и следователно по наличието на митническото задължение.
- 55 Със спорните решения са отхвърлени молби за опрощаване на съществуващи по презумпция митнически задължения — молби, подадени на основание член 239 от Митническия кодекс.

- 56 Първоинстанционният съд е сезиран на основание, изведено от явна грешка в преценката при прилагането на този член, обсъдено в точки 135—150 от обжалваното съдебно решение.
- 57 При своята преценка Първоинстанционният съд анализира едно от условията, кумулативно предвидени в посочения член, а именно липсата на явна небрежност от страна на заинтересованата страна.
- 58 След като достига до извода, че посоченото условие не е изпълнено, Първоинстанционният съд отхвърля правното основание.
- 59 Ето защо разглежданото основание за обжалване следва да бъде отхвърлено като неотнормимо.

По правното основание, изведено от неправилното тълкуване на понятието за съществени процесуални нарушения

Доводи на страните

— Доводи на жалбоподателя

- 60 СМФ упреква Първоинстанционния съд, че тълкувал неправилно член 907, първа алинея от регламента за прилагане, като приел, че този член дава възможност на Комисията да приема самостоятелно решения във връзка с възстановяването на митни сборове.

- 61 Същото счита, че подобно тълкуване предполагало незаконосъобразност на разглежданата разпоредба.
- 62 Жалбоподателят твърди, че член 907, първа алинея се съдържа в регламент за прилагане на основен регламент, какъвто е Митническият кодекс.
- 63 Същият подчертава, че съгласно член 247 от Митническият кодекс необходимите мерки за прилагане на посочения кодекс се приемат в съответствие с процедурата по регулиране, предвидена в член 247а, параграф 2 от същия.
- 64 Ето защо в регламента за прилагане се съдържали само мерки за изпълнение.
- 65 Впрочем компетентността, която Комисията си била предоставила, да приема самостоятелно решения във връзка с опрощаването и възстановяването на митни сборове и да създава ex nihilo експертни групи не произтичала от мярката за изпълнение от основния регламент.
- 66 Следователно член 907, първа алинея от регламента за прилагане не можел да бъде правното основание за такова предоставяне на компетентност. Поради това Първоинстанционният съд не следвало да заключава, че Комисията е действала в рамките на правомощията си въз основа на посочената разпоредба.
- 67 При това разглежданата компетентност не била изрично предвидена в Договора за ЕО.

- 68 Така бил нарушен член 7 ЕО, по силата на който всяка от институциите действа в рамките на предоставените ѝ от Договора правомощия.
- 69 СМФ твърди, че е направило пред Първоинстанционния съд възражение за незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане.
- 70 Същото упреква Първоинстанционния съд, че в точка 51 от обжалваното съдебно решение приел за недопустимо възражението за незаконосъобразност, тъй като било направено с писмената реплика и не почивало на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството по член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.
- 71 Жалбоподателят счита, че именно тълкуването на член 907, първа алинея от регламента за прилагане, дадено от Комисията в писмената ѝ защита, според което предвидената в тази разпоредба група експерти не представлява комитет, уреден с решението относно комитологията, е дало повод за устните състезания във връзка с незаконосъобразността на този член.
- 72 Същият смята обаче, че това тълкуване на Комисията представлявало правно обстоятелство, установено в хода на производството.
- 73 Жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че по-нататък, в точка 52 от обжалваното съдебно решение е счел, че не е длъжен да разгледа служебно незаконосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане поради погрешното според жалбоподателя съображение, че това правно основание не е от публичен ред.

- 74 Освен това СМФ твърди, че с оглед на изясняване на правната природа на Комитета, с който се консултира Комисията, в точка 55 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд неправилно тълкувал критериите за избор между процедурата по управление и процедурата по регулиране, предвидени в член 2 от решението относно комитологията (вж. точка 40 от настоящото решение), като приел, че процедурата по регулиране е приложима за мерките от общ характер за прилагане на съществените елементи на основен акт.
- 75 Според него критерият „мерки от общ характер“ не бил единственият критерий за използване на процедурата по регулиране.
- 76 Впрочем уредените в член 2 от решението относно комитологията критерии не били задължителни. Следователно Съветът бил овластен да предвиди, че относно мерките за опрощаване или възстановяване на митни сборове следва да се прилага процедурата по регулиране.
- 77 Освен това тълкуването на Първоинстанционния съд, съдържащо се в точка 56 от обжалваното съдебно решение, според което спорните решения представлявали индивидуални решения, които нямат общ характер, също било неправилно. Всъщност тези решения имали общ характер, доколкото засягали пряко собствените ресурси на Европейската общност, тъй като се отнасяли до митническо задължение.
- 78 СМФ твърди, че волята на общностния законодател, изразена в член 239, параграф 1 от Митническият кодекс, била да въведе процедурата на регулаторния комитет за приемането на решения в областта на възстановяването или опрощаването на митни сборове.

- 79 Жалбоподателят отбелязва, че член 239, параграф 1 препраща на два пъти към „процедурата на комитета“ — веднъж, когато посочва „случаите, [...] които се определят съгласно процедурата на комитета“, и втори път, когато разпорежда, че „случаите, в които може да се приложи тази разпорежба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета.“
- 80 Първата препратка била свързана с приемането на решение по същество във връзка с възстановяването или опрощаването. Втората се отнасяла до разпоредбите за прилагане на член 239, параграф 1 от Митническият кодекс, които трябва да бъдат приети и уредени в регламента за прилагане. Всяко друго обяснение на това двойно препращане водело до извода, че общественият законодател е допуснал повторение, без е налице причина за това.
- 81 Жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че в обжалваното съдебно решение не взел предвид обстоятелството, че както вече СМФ подчертало, групата експерти, с които е извършено консултиране, всъщност в продължение на години работила при липса на каквато и да било бюджетна линия. Така според същия спорните решения били приети в пряко нарушение на общественото бюджетно право. Това нарушение се прибавяло към липсата на правна основа на спорните решения и подсилвало пълната незаконосъобразност на тяхното приемане.
- 82 СМФ поддържа още, че в точка 59 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приел, че групата експерти по член 907, първа алинея от регламента за прилагане е функционално обособена единица към Комитета за Митническият кодекс, без да уточни правната природа на тази единица. Така, като отклонил въпроса за правната основа за създаването на групата експерти, Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото.

- 83 Накрая жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че в точки 78 и 79 от обжалваното решение е приел, че физическите и юридическите лица не могат да се позовават на твърдение за нарушение на член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс.
- 84 Според жалбоподателя Първоинстанционният съд трябвало да вземе предвид съдебната практика, произтичаща от Решение от 15 юни 1994 г. по дело Комисия/BASF и др. (С-137/92 P, Recueil, стр. I-2555) и Решение от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия (С-263/95, Recueil, стр. I-441, точки 31 и 32), на които се позовавал пред него.
- 85 СМФ счита, че спазването на 14-дневния срок, предвиден в член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс, било от особено значение. След като в точка 77 от обжалваното решение посочвал, че членовете на групата експерти разполагали с тринадесет календарни дни, за да се запознаят с отговора на жалбоподателя, Първоинстанционният съд следвало да установи наличието на процесуално нарушение.

— Доводи на Комисията

- 86 Комисията твърди, че член 907, първа алинея от регламента за прилагане следва да се тълкува в смисъл, че предвидената в тази разпоредба група експерти не е регулаторен комитет по смисъла на член 5 от решението относно комитологията. Нейният правен статут произтичал не от компетентност, делегирана от Съвета, а от разпоредба, приета от Комисията — член 907 от регламента за прилагане.

- 87 Така Комисията била компетентна да приеме спорните решения въз основа на последната разпоредаба.
- 88 Следователно Първоинстанционният съд не допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че член 907, първа алинея от регламента за прилагане възлага на Комисията правомощие за приемане на спорните решения.
- 89 Що се отнася до възражението за незаконосъобразност на посочената разпоредаба, направено пред Първоинстанционния съд, то се отличавало от първоначално изтъкнатото в жалбата правно основание. Първоинстанционният съд правилно приел, че същото е недопустимо, тъй като е направено с писмената реплика, и доколкото твърдяната незаконосъобразност не засяга публичния ред, поставеният въпрос не следва да се разглежда служебно.
- 90 По същество Комисията подчертава, че спорните решения са индивидуални решения, независимо от бюджетните им последици.
- 91 Според нея по силата на член 239 от Митническия кодекс самият член 907 от регламента за прилагане трябвало да бъде и бил приет след становище на Комитета за Митническия кодекс, а не индивидуалните решения, взети впоследствие въз основа на посочения член 907. Следователно Първоинстанционният съд не е нарушил член 239 от Митническия кодекс.
- 92 По отношение на дългогодишната работа на групата експерти при липса на собствена бюджетна линия, Комисията пояснява, че тя самата предоставила тази информация в отговор на поставените от Първоинстанционния съд писмени въпроси по повод на съдебното заседание.

- 93 В хода на същото жалбоподателят изтъкнал въпроса за бюджетната линия като допълнително пояснение с цел подсилване на главното си правно основание, според което групата експерти представлявала всъщност регулаторен комитет.
- 94 Комисията твърди, че ако СМФ счита твърдението си за липса на бюджетна линия за самостоятелно правно основание, последното следвало да се приеме за недопустимо, тъй като не било наведено в жалбите, подадени в първоинстанционното производство.
- 95 Впрочем това основание било ирелевантно и неотнормимо. Спорните решения нямали отношение към разностите, направени от Комисията след консултация с групата експерти. Относно довода, изведен от обстоятелството, че Първоинстанционният съд не уточнил правната природа на групата експерти, след като я счел за обособена единица, Комисията поддържа, че такова пояснение не било необходимо, тъй като Първоинстанционният съд следвало да се произнесе единствено по въпроса дали групата експерти представлява или не регулаторен комитет.
- 96 Що се отнася до твърдението за нарушение на член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс, тя смята, че Решение по дело Комисия/BASF и др., посочено по-горе, не било относимо, тъй като по това дело Съдът приел, че разглежданата процедура по удостоверяване преследвала конкретната и специфичната цел да обезпечи правната сигурност за адресата на акта.
- 97 Впрочем в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разгледал правната природа на процедурата, въведена с член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс, и достигнал до извода, че тази процедура цели обезпечаване на вътрешната дейност на комитета, а не защита на интересите на адресата на приемания акт.

Съображения на Съда

98 Разглежданото правно основание се разделя на пет части:

- неправилно тълкуване на член 907, първа алинея от регламента за прилагане, тъй като Първоинстанционният съд счел, че в приложение на тази разпоредба Комисията приема самостоятелно спорните решения, без да е необходимо да получи предварително становище от Комитета за Митническия кодекс, взето с мнозинството, предвидено в член 5, параграф 2 от решението относно комитологията, който препраща към мнозинството по член 205, параграф 2 ЕО,
- нарушение на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционният съд, тъй като Първоинстанционният съд счел за недопустимо подаденото от жалбоподателя възражение за незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане,
- незначитане на свързания с публичния ред характер на незаконосъобразността, изтъкната от жалбоподателя с възражение, тъй като Първоинстанционният съд не установил служебно незаконосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане,
- нарушение на бюджетното право, тъй като спорните решения са приети след консултиране с група експерти, работила при липса на бюджетна линия,
- нарушение на член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс, тъй като Първоинстанционният съд приел, че частноправни субекти не могат да се позовават на неспазването на тази разпоредба,

които следва да бъдат разгледани в посочената последователност.

— По първата част, изведена от неправилно тълкуване на член 907, първа алинея от регламента за прилагане

- 99 Член 907, първа алинея от регламента за прилагане предвижда консултиране от страна на Комисията с „група експерти, съставена от представители на всички държави-членки, заседаващи в рамките на Комитета“.
- 100 По отношение на този текст Първоинстанционният съд правилно приема в точка 59 от обжалваното съдебно решение, че „изразът „в рамките на Комитета“ отразява обстоятелството, че групата експерти по член 907 очевидно е функционално обособена единица към Комитета за Митническия кодекс.“
- 101 Това тълкуване не е в противоречие с член 906, втора алинея от регламента за прилагане, съгласно който: „Разглеждането на случая се включва възможно най-скоро в дневния ред за заседанието на Комитета, посочен в член 247 от Кодекса.“
- 102 Наистина посоченият член 906, втора алинея следва да се тълкува в смисъл, че Комитетът за Митническия кодекс е сезиран не в това му качество, за да приеме становище, а като инстанция, в чиито рамки групата експерти, която е обособена от посочената инстанция, изготвя становището си.
- 103 Следователно е неоснователно оплакването на жалбоподателя, че Първоинстанционният съд не е постановил, че спорните решения е трябвало да бъдат обусловени от становище на Комитета за Митническия кодекс.

104 Неоснователно е твърдението на същия, че Първоинстанционният съд не уточнил правната природа на групата експерти. Всъщност Първоинстанционният съд трябва да се произнесе единствено по въпроса дали групата експерти представлява или не регулаторен комитет.

105 Ето защо първата част от разглежданото основание следва да бъде отхвърлена.

— По втората част, изведена от нарушение на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд

106 Съгласно член 48, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд „[в] хода на производството не могат да се предявяват нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.“

107 Безспорно е, че жалбоподателят се е позовал пред Първоинстанционния съд на незаконосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане по повод на писмения отговор на Комисията.

108 Обратно на твърдението на същия, тълкуването на посочената разпоредба, дадено от Комисията в писмения отговор, само по себе си не представлява по смисъла на член 48, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд правно обстоятелство, установено в хода на производството.

109 Следователно Първоинстанционният съд правилно приема в точки 51 и 53 от обжалваното съдебно решение, че възражението за незаконосъобразност е недопустимо.

110 Ето защо втората част от разглежданото основание следва да бъде отхвърлена.

— По третата част, изведена от незначително нарушение на свързания с публичния ред характер на незаконосъобразността, наведена с възражение от жалбоподателя, тъй като Първоинстанционният съд не е установил служебно незаконосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане

111 В точка 52 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд действително приема, че евентуалната незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане не засяга публичния ред, след което добавя, че в съответствие със съдебната практика не е длъжен да разглежда служебно въпроса дали при приемането на посочения член, представляващ правната основа на спорните решения, Комисията е превишила правомощията си.

112 В същата точка от обжалваното решение обаче той подчертава:

„[...] в случая, приемайки спорните решения, Комисията несъмнено е действала в рамките на правомощията си. Действително последните са взети на основание член 907, първа алинея от регламента за прилагане, който от своя страна е приет въз основа на становището на Комитета за Митническия кодекс [...]“.

113 Впрочем с това произнасяне той правилно отсъжда, че член 907, първа алинея от регламента за прилагане не е опорочен от твърдяната незаконосъобразност, като счита имплицитно и по необходимост, че единствено приемането на тази разпоредба, а не последващото приемане на индивидуалните решения на Комисията, е обвързано от процедурата на регулаторния комитет.

- 114 В това отношение трябва да се напомни, че член 202, трето тире ЕО овластява Съвета да предоставя на Комисията за приеманите от него актове правомощия за прилагане на правилата, които той определя, като при необходимост налага определени изисквания по отношение на упражняването на тези правомощия или в определени случаи си запазва правото самият той да упражнява пряко правомощията за прилагане.
- 115 Понятието за прилагане по смисъла на този член обхваща едновременно изготвянето на правилата за прилагане и прилагането им в конкретни случаи посредством индивидуални актове (Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет, C-122/04, Recueil, стр. I-2001, точка 37 и цитираната съдебна практика).
- 116 На основание член 202, трето тире ЕО Съветът приема решението относно комитологията, което урежда изискванията за упражняване на правомощията за прилагане, предоставени на Комисията.
- 117 Член 2 от това решение (вж. точка 40 от настоящото решение) съдържа критериите за избор между три вида процедури, а именно процедура по управление, процедура по регулиране и процедура по консултиране.
- 118 Трите предвидени процедури са уредени в членове 3—5 от същото решение.
- 119 Текстът на член 2 от решението относно комитологията сочи, че приложимите критерии за избор на процедура на Комитета нямат задължителен характер, което се потвърждава изрично от петото съображение от посоченото решение.

- 120 Така без да се засяга евентуалното използване на процедурата по консултиране, мерките от общ характер могат да попадат в приложното поле на член 2, букви а) и б) от решението относно комитологията (вж. Решение Комисия/Парламент и Съвет, посочено по-горе, точка 38).
- 121 Те могат да се отнасят до процедурата по управление, когато са тясно свързани с мерки от индивидуален характер (вж. Решение Комисия/Парламент и Съвет, посочено по-горе, точка 41).
- 122 За сметка на това, без да се засяга евентуалното използване на процедурата по консултиране, мерките от индивидуален характер могат да се отнасят единствено до член 2, буква а) от решението за комитологията (вж. Решение Комисия/Парламент и Съвет, посочено по-горе, точка 38).
- 123 По настоящото дело следва да се установи, че член 239 от Митническият кодекс се съдържа в акт на Съвета.
- 124 В тази разпоредба Съветът е предоставил на Комисията в съответствие с член 202, трето тире ЕО правомощия за прилагане, за да определи, от една страна, случаите, в които може да се възстановяват или опрощават митни сборове, а от друга — процедурните изисквания, които следва да се спазват за тази цел.
- 125 В светлината на член 4, точка 24, член 247 и член 247а от Митническият кодекс препращането към процедурата на Комитета, съдържащо се в член 239 от Митническият кодекс, предполага използването на процедурата по регулиране, приложима към мерките от общ характер.

- 126 Обратно на твърдението на жалбоподателя, решението на Комисията във връзка с възстановяването или опрощаването на митни сборове не е от общ характер, независимо че има последици върху собствените ресурси на Общността.
- 127 По същия начин решението на Комисията за налагане на глоби в областта на конкуренцията, което също има такива последици, представлява индивидуално решение.
- 128 Следователно Съветът може да обвърже приемането му само с процедурата по управление — възможност, която същият не е използвал в членове 239, 247 и 247а от Митническия кодекс.
- 129 Ето защо жалбоподателят неоснователно поддържа, от една страна, че Съветът можел да наложи прилагането на процедурата по регулиране при приемането на решения, отнасящи се до частноправните субекти, а от друга — че Първоинстанционният съд тълкувал неправилно критериите за избор между процедурата по управление и процедурата по регулиране, посочени в член 2 от решението относно комитологията.
- 130 В рамките на буквалното и систематичното тълкуване на член 239, параграф 1 от Митническия кодекс следва да се приеме, че думата „случаи“ се отнася, в двете си значения, до абстрактно определени случаи, а не до случаи, които са свързани с частноправни субекти и се разглеждат конкретно в индивидуални решения.
- 131 Този извод се подкрепя и от съпоставянето във второто изречение от същия член на „случаите, в които може да се приложи тази разпоредба“, и „процедурата, която трябва да се следва“, които сами по себе си са свързани с мерки от общ характер.

- 132 Като приема мярката от общ характер, каквато е член 907, първа алинея, от регламента за прилагане, Комисията упражнява правомощие за прилагане, делегирано по силата на член 239 от Митническия кодекс по отношение на процедурата, която трябва да следва.
- 133 Безспорно е, че за тази цел тя надлежно е взела предвид становището на Комитета за Митническия кодекс.
- 134 Тъй като член 239 от Митническия кодекс не я обвързва с прилагане на специфична процедура за конкретно разглеждане на молбите за възстановяване или опрощаване на митни сборове, същата може законосъобразно:
- да възложи на себе си правомощие за приемане на решение въз основа на предварително консултативно становище на функционално обособена група експерти към Комитета за Митническия кодекс, както и да си признае упражняването на това правомощие и без съдействието на такава група, и дори да предвиди в член 905, параграф 1, втора алинея от регламента за прилагане, че митническото учреждение може да решава самостоятелно дали да възстанови или да опрости митни сборове, когато молбата се отнася до сума под определен размер,
 - да не обвързва становището на групата експерти с квалифицирано мнозинство.
- 135 Ето защо член 907, първа алинея от регламента за прилагане не е в противоречие с член 239 от Митническия кодекс, който от своя страна е приет в съответствие с член 202, трето тире ЕО.

136 Следователно той не нарушава и член 7 ЕО.

137 От изложеното следва, че оплакването на жалбоподателя срещу мотивите на съдебното решение, според които евентуалната незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане не засяга публичния ред, е насочено срещу съображения, изложени в посоченото решение само за допълнително пояснение, поради което е неотнормимо и не представлява основание за отмяна на решението (вж. по-конкретно Решение от 28 октомври 2004 г. по дело Van den Berg/Съвет и Комисия, C-164/01 P, Recueil, стр. I-10225, точка 60 и Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 148).

138 Действително въпросът дали незаконосъобразността засяга публичния ред не е релевантен, след като Първоинстанционният съд правилно приема, че актът не е опорочен от незаконосъобразност, и поради това не разглежда служебно възражението за незаконосъобразност.

139 Ето защо третата част от разглежданото основание следва да бъде отхвърлена.

— По четвъртата част, изведена от нарушение на общностното бюджетно право

140 Без да е необходимо да се разглежда въпросът дали жалбоподателят действително е изтъкнал като отменително правно основание пред Първоинстанционния съд нарушение на общностното бюджетно право, достатъчно е да се посочи, че настоящото дело няма никакво отношение към разностите, направени от Комисията по повод дейността на групата експерти.

141 При тези условия наличието или липсата на бюджетна линия не засяга законосъобразността на спорните решения, свързани с молби за опрощаване на митни сборове.

142 Ето защо четвъртата част от разглежданото основание следва да бъде отхвърлена като неотнoсима.

— По петата част, изведена от нарушение на член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс

143 Член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс предвижда по-конкретно, че проектите за мерки, за които се иска становището на Комитета, и всички останали работни документи се изпращат на членовете на Комитета по правило в срок от 14 календарни дни преди датата на събранието, който може да бъде съкратен до 5 календарни дни в спешни случаи и повече — в особено спешни случаи.

144 Първоинстанционният съд правилно приема в точка 79 от обжалваното съдебно решение, че предписаното в тази разпоредба правило цели обезпечаването на вътрешната дейност на Комитета за Митническия кодекс при пълно зачитане на правата на неговите членове.

145 По-нататък той посочва, че физическите и юридическите лица не могат да се позовават на твърдение за нарушение на това правило, тъй като то няма за предназначение защитата на частните лица (вж. в този смисъл Решение от 7 май 1991 г. по дело Nakajima/Съвет, С-69/89, Recueil, стр. I-2069, точки 49 и 50).

- 146 Като установява преди всичко, че групата експерти не е регулаторен комитет и че освен това жалбоподателят е трета страна, Първоинстанционният съд обосновано отклонява прилагането на съдебната практика, произтичаща от Решение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, постановено по жалба на държава-членка във връзка с постоянен комитет по строителство, съставен от посочени от всяка държава-членка представители, с което е отменено оспорваното решение поради неспазване на предвидения в процедурния правилник на същия комитет срок за изпращане на документи на неговите членове.
- 147 Първоинстанционният съд не допуска грешка при прилагане на правото и като не прилага по аналогия съдебната практика, произтичаща от Решение по дело Комисия/BASF и др., посочено по-горе, постановено във връзка с член 12, първа алинея от действащия към този момент процедурен правилник на Комисията, по силата на който актовете, приети от Комисията на заседание или в рамките на писмената процедура, трябва да бъдат удостоверени на автентичния или автентичните езици с подписите на председателя и изпълнителния секретар.
- 148 Действително в точки 75—78 от това решение Съдът уважава изтъкнатото от юридическо лице правно основание за нарушение на член 12, първа алинея от Процедурния правилник по съображения, неотнормирани към настоящото дело, че предвиденото в тази разпоредба удостоверяване на актове цели обезпечаване на правната сигурност, като закрепва на автентичните езици текста, приет колективно, както и че следователно посоченото удостоверяване представлява съществено процесуално правило.
- 149 При тези условия петата част от разглежданото правно основание следва да бъде отхвърлена.
- 150 От изложеното следва, че това правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По правното основание, изведено от неправилно прилагане на член 239 от Митническия кодекс

Доводи на страните

— Доводи на жалбоподателя

- 151 Жалбоподателят счита, че Първоинстанционният съд тълкувал неправилно член 239 от Митническия кодекс, като приел, че не е изпълнено условието за липса на явна небрежност.
- 152 Изтъкнатото правно основание се подразделя на три части.
- 153 С първата част от това правно основание СМФ упреква Първоинстанционния съд, че погрешно е приел, като препратил към Решение от 21 септември 2004 г. по дело *Gondrand Frères/Комисия*, (Т-104/02, Recueil, стр. II-3211, точка 66), че тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 не представлява значителна трудност, тъй като посочената разпоредба е въведена, за да се отстрани рискът от заобикаляне на антидъмпинговите мерки чрез използването тристранни канали за внос, и тъй като същата съдържа презумпция за наличие на риск от заобикаляне на тези мерки, когато вносът не е фактуриран пряко от производителя или износителя по отношение на несвързания вносител.
- 154 Впрочем член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 не въвеждал специфично мито при риск от заобикаляне на антидъмпинговите мерки. Ако Първоинстанционният съд го бил тълкувал във връзка със съображение 39 от същия регламент (вж. точка 40 от настоящото решение), той щял да достигне до извода, че специфично мито било дължимо само в случай на установено заобикаляне на тези мерки.

- 155 Тълкуването на Първоинстанционния съд показвало, че разглежданата разпоредба разкрива сложност при тълкуването ѝ.
- 156 С втората част от правното основание жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд за това, че е счел, че той не може да се освободи от отговорността си за грешките, допуснати от неговите митнически агенти, и че има достатъчен професионален опит в разглежданата област.
- 157 Жалбоподателят твърди, че професионалната отговорност на митническите агенти била призната в общностното право (Решение от 13 ноември 1984 г. по дело *Van Gend & Loos* и *Expeditiebedrijf Wim Bosman*/Комисия, 98/83 и 230/83, *Recueil*, стр. 3763, точка 16).
- 158 Освен това, що се отнася до професионалния си опит, същият поддържа, че упражнявал дейност като търговец на едро на химически продукти и на доставки за земеделието, по-конкретно на азотни разтвори, и че поради това често закупувал продуктите, посочени в Регламент № 3319/94, обикновено произведени в Полша или Литва.
- 159 Това обаче не означавало, че се е специализирал в процедурите за освобождаване от митница на тези продукти във Франция. Той се обръщал по-специално към френски митнически експерти за изпълнението на сложните формалности за освобождаване от митница.
- 160 Ето защо той следвало да бъде квалифициран като икономически оператор с опит във вноса и износа на азотни разтвори, но не и като субект с опит в операциите по освобождаване от митница.

- 161 Следователно той не носел отговорност за допуснатите от митническите агенти грешки.
- 162 С третата част от правното основание СМФ поддържа, че въз основа на погрешно тълкуване на фактите Първоинстанционният съд неправилно приел, че жалбоподателят не положил в достатъчна степен дължимата грижа.
- 163 В точки 143 и 144 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд неправилно счел, че жалбоподателят не се допитал до митническите си агенти и че е допуснал грешки при издаването на своите фактури.
- 164 Жалбоподателят подчертава, че с писмо от 7 март 2000 г. поискал разяснения от френската митническа администрация относно Регламент № 3319/94.
- 165 Освен това грешките при фактуриране, формулирани общо от Първоинстанционния съд, се отнасяли само до дело T-134/03, при това единствено до един от трите товара, предмет на това дело.
- 166 Една от двете допуснати грешки, поправени бързо, се изразявала във фактуриране във френски франкове, вместо в долари, а другата — в пропуск да се осчетоводят разходите за агент във връзка с дейността по товарене.
- 167 Подобни грешки се свързвали с нормалния търговски риск при този род операции. Те не следвало да се квалифицират като неполагане на дължимата грижа от страна на жалбоподателя.

— Доводи на Комисията

168 Комисията счита, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка в преценката, като е приел, че тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 не представлява значителна трудност. Действително тази разпоредба не съдържа субективен елемент, изискващ изследване на волята на съответния икономически оператор. Прилагането ѝ предполагало само кумулативното наличие на двете условия, предвидени в нея.

169 По отношение на грешките, вменени от жалбоподателя на неговите митнически агенти, Комисията поддържа, че евентуалната отговорност на последните не изключвала тази на жалбоподателя, от когото при необходимост следвало да потърси тази отговорност.

170 Относно професионалния опит на икономическия оператор Комисията твърди, че същият трябвало да се преценява не според опита му в процедурите по освобождаване от митница, а в зависимост от опита му в търговските дейности по внос и износ (Решение от 11 ноември 1999 г. по дело *Söhl & Söhlke*, C-48/98, Recueil, стр. I-7877, точка 57).

171 Що се отнася до въпроса за полагането на дължимата грижа от страна на СМЕ, Комисията посочва на първо място, че последното поискало разяснения от националната администрация след настъпване на фактите по настоящото дело.

172 На следващо място тя поддържа, че оспорването на преценката на Първоинстанционния съд относно грешките при фактурирането било недо-

пустимо, тъй като поставяло под съмнение преценката на фактическите обстоятелства, която, освен при изопачаване на представените доказателства, не представлявала правен въпрос, подлежащ на контрол от Съда в рамките на обжалването.

- 173 Във всички случаи оспорването се отнасяло само до част от фактите, разгледани от Първоинстанционния съд. Това не променяло обстоятелството, че жалбоподателят всъщност дал точни, но неосъществими указания на своите митнически агенти, както и че поискал със закъснение разяснения от националната администрация.

Съображения на Съда

- 174 Първоинстанционният съд правилно напомня в точка 135 от обжалваното съдебно решение, че за да се прецени дали е налице явна небрежност по смисъла на член 239 от Митническият кодекс, е необходимо да се вземе предвид именно сложността на разпоредбите, от чието неизпълнение възниква митническото задължение, както и професионалният опит и това дали операторът е положил дължимата грижа (Решение по дело *Söhl & Söhlke*, посочено по-горе, точка 56 и Решение от 13 март 2003 г. по дело *Нидерландия/Комисия, C-156/00, Recueil*, стр. I-2527, точка 92).
- 175 В точка 136 от същото решение той правилно посочва, че възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове, които могат да се предоставят само при определени условия и в специално предвидени случаи, представлява изключение от нормалния режим на внос и износ, поради което разпоредбите, предвиждащи такова възстановяване или опрощаване, подлежат на стеснително тълкуване (Решение по дело *Söhl & Söhlke*, посочено по-горе, точка 52).

— По първата част, изведена от сложността на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94

176 В точка 137 от обжалваното решение Първоинстанционният съд, като се позовава на предходното си решение по дело *Gondrand Frères*/Комисия, посочено по-горе (точка 66), приема, че тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 не представлява значителна трудност.

177 След това извършва правна квалификация на фактите, за да прецени дали разглежданата митническа правна уредба може да бъде счетена за „сложна“ с оглед на прилагането на член 239 от Митническият кодекс (вж. по аналогия Решение от 3 март 2005 г. по дело *Biegi Nahrungsmittel* и *Commonfood*/Комисия, C-499/03 P, *Recueil*, стр. I-1751, точки 42 и 43).

178 В това отношение следва да се установи, че член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 урежда като единствени условия за налагането на специфично мито наличието на непряко фактуриране и вноса на продукт на ZAP.

179 Освен това той не изисква доказване на намерение на икономическия оператор за заобикаляне на антидъмпинговото мито.

180 Съображение 39 от Регламент № 3319/94 не поставя под съмнение последния извод. То обявява целта „да се избегне“ заобикалянето на антидъмпинговите мерки. Тази воля се проявява ясно в обща превантивна цел, а не в налагане на санкции за установено заобикаляне на тези мерки.

181 Следователно като приема, че тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 не представлява значителна трудност, тъй като следва да се разбира в смисъл, че цели да „отстрани риска от заобикаляне на антидъмпинговите мерки“, Първоинстанционният съд не допуска грешка в правната квалификация на обстоятелствата, които могат да съставляват някое от условията за прилагане на член 239 от Митническият кодекс.

182 Ето защо първата част от разглежданото правно основание следва да бъде отхвърлена.

— По втората част, изведена, от една страна, от изключването на освобождаването от отговорност за грешките, допуснати от митническите агенти, и от друга страна, от вземането предвид на достатъчния професионален опит на жалбоподателя в разглежданата област

183 В точка 139 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че жалбоподателят не може да се освободи от личната си отговорност, като се позовава на грешки, допуснати или не от неговите митнически агенти.

184 В това отношение е необходимо да се напомни, че съобразно член 5, параграф 2 от Митническият кодекс за осъществяването на актовете и формалностите, предвидени в митническата правна уредба, представителството на оператора може да бъде пряко — когато представителят действа от негово име и за негова сметка, или косвено — когато представителят действа от свое име, но за чужда сметка.

185 Освен това трябва да се посочи, че:

- съгласно член 4, точка 18 от Митническият кодекс декларатор е лицето, което извършва митническото деклариране от свое име, или лицето, от чието име се извършва митническото деклариране,

- по силата на член 201, параграф 3 от същия кодекс длъжникът по митническо задължение е деклараторът и в случай на косвено представителство също и лицето, за чиято сметка се попълва митническата декларация.

186 От посочените разпоредби следва, че операторът, ползващ услугите на митнически агент, независимо дали се представлява пряко или косвено, е във всички случаи длъжник по митническото задължение спрямо митническите власти.

187 Ето защо Първоинстанционният съд не допуска грешка при прилагане на правото, като изключва всяко освобождаване от отговорност на жалбоподателя за евентуалните грешки, допуснати от неговите митническите агенти, защото отговорността, която може да възникне за тях спрямо СМФ, има отношение само към договорните им отношения с последното.

188 Относно условието, свързано с професионалния опит на оператора, Първоинстанционният съд правилно напомня в точка 140 от обжалваното съдебно решение, че е необходимо да се изясни дали става въпрос за икономическия оператор, чиято професионална дейност се състои основно в вносни или износни операции, и дали същият вече притежава известен опит в осъществяването на тези операции (Решение по дело Söhl & Söhlke, посочено по-горе, точка 57).

189 По-нататък, като приема в точка 141 от същото решение, че самият жалбоподател признава, че притежава известен опит в операциите по внос на азотните продукти, посочени в Регламент № 3319/94, което впрочем същият потвърждава и в жалбата си (вж. точка 160 от настоящото решение), Първоинстанционният съд правилно заключава, че Комисията обосновано е счела, че жалбоподателят има изисквания професионален опит.

190 Ето защо втората част от разглежданото основание следва да бъде отхвърлена.

— По третата част, изведена от грешка, допусната при разглеждане на условието за полагане на дължимата грижа от икономическия оператор

191 В точка 142 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд напомня главно, че при съмнение относно точното прилагане на разпоредбите, чието неизпълнение може да породи митническо задължение, икономическият оператор трябва да се осведоми и да потърси всички възможни разяснения, за да не наруши въпросните разпоредби (Решение по дело *Söhl & Söhlke*, посочено по-горе, точка 58).

192 По-нататък той подчертава в точка 143 от същото решение, че въпреки твърдението му за наличие на трудности при прилагането на Регламент № 3319/94, жалбоподателят не само не се посъветвал по никакъв начин с митническите си агенти, а напротив — дал им е съвсем точни указания.

193 В точка 144 от обжалваното съдебно решение той добавя: „По-нататък грешките на жалбоподателя при издаването на фактурите също са в подкрепа на довода за неполагане на дължимата грижа от негова страна“.

194 В точка 146 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд заключава, че при осъществяването на разглежданите операции жалбоподателят не е положил в достатъчна степен дължимата грижа.

195 В това отношение е необходимо да се посочи, на първо място, че по този начин Първоинстанционният съд извършва правна квалификация на фактите, за да прецени дали е изпълнено условието за полагане на дължимата грижа (вж. по аналогия Решение по дело *Biegi Nahrungsmittel* и *Commonfood*/Комисия, посочено по-горе, точки 42 и 43). Ето защо, обратно на твърдението на Комисията, оплакването на жалбоподателя във връзка с грешките във фактурирането е допустимо.

196 Следва да се установи обаче, че направеният извод е достатъчно обоснован, предвид констатацията че СМФ не е потърсило никакви сведения и разяснения, необходими за съответните операции по освобождаване от митница, независимо от твърдението му за „сложност“ на Регламент № 3319/94.

197 Действително предвид текста на член 1, параграф 3, втора алинея от този регламент у жалбоподателя не можело да не се породи съмнение за евентуалното прилагане на специфично мито относно избраната от него схема на внос, при която между него и полския износител се намесват две дружества.

- 198 При тези условия, ако СМФ смята, че съображение 39 от Регламент № 3319/94 съдържа по-скоро не обща превантивна цел, а условие за доказване на действително заобикаляне на антидъмпинговите мерки, което се добавя към уредените в член 1, параграф 3, втора алинея от същия регламент условия, то очевидно е следвало да се осведоми и да потърси всички необходими разяснения преди разглежданите операции по освобождаване от митница, а не през 2000 г., както поддържа в настоящото производство.
- 199 Следователно дори да се приеме, че е основателно оплакването на жалбоподателя относно грешките при фактурирането, разгледани от Първоинстанционния съд като допълнителни елементи от анализа, от това не следва, че е опорочен като грешка при прилагане на правото изводът, направен в обжалваното съдебно решение по отношение на условието за полагане на дължимата грижа от икономическия оператор.
- 200 Предвид изложеното, тъй като нито едно от основанията за обжалване не е основателно, жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

- 201 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Жалбоподателят е загубил делото и следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането, направено от Комисията в този смисъл.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**

- 2) **Осъжда Common Market Fertilizers SA да заплати съдебните разноски.**

Подписи